

ODRYCZEĆ (1) *vb pf part*

part praet act odryczãwszy.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład) s.v. odryknąć.

Skończyć ryczeć: Bo wždy iuż bydlę odryczãwłzy raz/ bolu álbo smęthku swego przeftanie/ á potym trawkã á ziołkãmi sie ciefzy. RejZwierc 155.

Formacje współrdzenne cf RYCZEĆ.

MP, RS